



Arrest

nr. 268 176 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. FONTIGNY *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 april 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 april 2021 om internationale bescherming. Op 6 september 2021 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 september 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. A. A. (...), verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en het islamitische geloof te belijden. U werd geboren op (...) 1995 in Moqokori, Somalië. Daar woonde u tot uw vertrek uit het land altijd samen met uw familie. In 2015 stapte u in het huwelijksbootje en in 2016 kwamen uw twee kinderen ter wereld. Uw echtgenote overleed echter na de bevalling. Uw kinderen verblijven tot op heden bij uw moeder en uw zus in Somalië.

Zowel u als uw broer A. (...) waren in Somalië actief als chauffeur en beschikten over een eigen voertuig. Op een gegeven dag waren jullie samen op weg om voedsel te vervoeren voor het leger. Dit werd echter ontdekt door Al Shabaab, die jullie in het vizier namen. Zij begonnen op jullie te schieten en jullie probeerden in allerijl weg te vluchten. Door de hoge snelheid verloren jullie de controle over de wagen en belandden jullie naast de weg. Uw broer overleefde dit ongeval niet. U was gewond geraakt en enkele passanten hebben u overgebracht naar het ziekenhuis, waar u vervolgens enkele dagen in coma hebt gelegen. Toen u weer bijkwam, kwam u te weten dat A. (...) het ongeval niet had overleefd en dat al jullie bezittingen door Al Shabaab in beslag waren genomen. Men vertelde u eveneens dat uw familieleden door Al Shabaab in de gevangenis waren gezet. In het ziekenhuis maande men u vervolgens aan om te vluchten omdat uw leven gevaar liep. U diende nog een veertigtal dagen in het ziekenhuis te blijven om te herstellen, maar om u te beschermen had men u er ingeschreven onder een valse naam. Uiteindelijk konden de dorpsoudsten bemiddelen en werden uw familieleden vrijgelaten. Uw vader, die te kampen had met een fragiele gezondheid, overleed later in 2016. Uw moeder, uw zus en uw kinderen verblijven in een vluchtelingenkamp in Garowe.

Op het einde van 2015 verliet u Somalië en reisde u via Kenia, Oeganda, Zuid-Soedan, Soedan en Egypte naar Italië, waar u arriveerde op 26 juli 2016. Daar werden op 25 augustus 2016 uw vingerafdrukken genomen en u diende er een asielaanvraag in. U kreeg in Italië de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U zou echter nooit door de Italiaanse overheid hiervan op de hoogte zijn gesteld, nooit zouden u enige documenten zijn verleend. In Italië waren uw levensomstandigheden niet goed. U belandde op straat, waar u werd geconfronteerd met drugs- en alcoholverslaafden, en vond nergens werk. U kreeg daarenboven te maken met discriminerende opmerkingen van mensen die u op straat allerhande scheldwoorden toeriepen. U verliet Italië een eerste keer en reisde naar Duitsland, waar op 27 juni 2017 uw vingerafdrukken werden genomen. U vroeg er asiel aan, maar kreeg te horen dat u terug moest keren naar Italië. In 2018 kon u documenten bekomen van iemand die op u leek en u reisde met het vliegtuig naar IJsland. Daar werden op 6 januari 2018 uw vingerafdrukken genomen en u deed er een verzoek om internationale bescherming. Opnieuw werd u medegedeeld dat u reeds in Italië bescherming genoot. Een jaar later verliet u wederom Italië en reisde u naar Frankrijk. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 22 januari 2019 en u vroeg er asiel aan. Andermaal was de boodschap dat u terug diende te keren naar Italië. U begaf zich weer naar Italië en bleef er nog zes of zeven maanden. Daarna reisde u naar België en u deed hier op 28 april 2021 een verzoek tot internationale bescherming.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Italië omwille van de moeilijke omstandigheden die u er reeds heeft meegemaakt, de discriminatie die er teert en dat u er geen humaan leven kan opbouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u in wezen niet betwist, doch geeft u te kennen dat u nooit op de hoogte zou zijn gebracht van een beschermingsstatuut en nooit enige documentatie heeft ontvangen vanwege de Italiaanse overheden (CGVS, p. 9-10; zie infra).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten

van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat men u in Italië nooit enige informatie zou hebben meegedeeld of documentatie zou hebben verleend wat betreft het gegeven dat u er internationale bescherming kreeg toegekend, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 28 april 2021 en de informatie vanwege het Italiaanse Ministero dell'Interno d.d. 6 februari 2019, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, (een) ander(e) verzoek(en) om internationale bescherming werd (en) ingediend en opgetekend, d.i. in Italië. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidsta(a)t(en) in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

Nadat u in Italië reeds internationale bescherming kreeg toegekend, heeft u bovendien bijkomend in meerdere andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming ingediend. Zowel in Duitsland, IJsland en Frankrijk deed u een asielaanvraag, steevast kreeg u te horen dat u reeds in Italië bescherming geniet (CGVS, p. 9). U kan bijgevolg weinig ernstig voorhouden dat u werkelijk niet op de hoogte zou zijn van uw beschermingsstatuut. Nergens uit uw verklaringen komt bovendien enige betwisting hieromtrent naar voren. U blijft evenwel benadrukken dat de Italiaanse overheid u nooit zou hebben ingelicht en dat ze u nooit enige documenten zouden hebben verleend (CGVS, p. 10, p. 15). Zelfs indien dit werkelijk het geval zou zijn, hetgeen weinig aannemelijk lijkt, kan echter redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer inspanningen zou leveren om de nodige informatie en documentatie te bekomen met het oog om uw rechten te doen laten gelden. Dat u hier gedurende al die jaren niet in geslaagd zou zijn, doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Uw verklaringen, dat u wel vaak contact zou hebben gelegd met de Italiaanse overheid maar dat u steeds het deksel op de neus zou hebben gekregen (CGVS, p. 11), kunnen maar moeilijk overtuigen. Dit zijn bovendien slechts blote beweringen die u niet weet te staven met enige documentatie, u toont geenszins de vermeende verwoede pogingen om de Italiaanse autoriteiten te bereiken aan. Daarbij kan toch enigszins worden verwacht dat u ook andere kanalen zou aanwenden die u zouden kunnen helpen om de nodige informatie en documenten te bekomen indien u er werkelijk niet in zou zijn geslaagd om de Italiaanse overheid te bereiken. U heeft echter nooit enig verder opzoekingswerk verricht naar andere mogelijke hulpbronnen, zoals organisaties die zich inzetten voor vluchtelingen (CGVS, p.). Dit

Zelfs in de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 18 augustus 2021 werkelijk nooit van de Italiaanse instanties zou hebben vernomen dat u internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, hetgeen betwijfeld kan worden, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt verder concreet naar voren dat u niet naar Italië zou kunnen terugkeren omwille van het gebrek aan een basis om er een humaan leven op te bouwen (CGVS, p. 12). U haalt aan dat u in Italië geen werk en geen onderdak kon vinden, u sliep er op straat, en dat u werd geconfronteerd met discriminatie. U vermeldt dat u tevens meermaals het slachtoffer bent geworden van diefstallen door bendes, die uw portefeuille, gsm en kleingeld afnamen (CGVS, p. 12).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met erg preciaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van huisvesting en werkgelegenheid (CGVS, p. 10, p. 12), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en

uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Zoals hierboven reeds aangehaald, u legt geen enkele vorm van documentatie neer die uw verklaringen omtrent enigszins zouden kunnen onderbouwen. Uw zogenaamde pogingen om werk te vinden bij werkagentschappen toont u niet aan (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen komt bovendien ook niet bepaald naar voren dat u alle mogelijkheden om uw rechten te doen gelden bent nagegaan, u kan bezwaarlijk voorhouden dat u alle beschikbare kanalen heeft uitgeput (zie ook supra). Zo heeft u niet eens geprobeerd om onderdak te vinden, naar eigen zeggen omdat toch niemand u een woning zou willen geven (CGVS, p. 13). U heeft ook nooit enige concrete hulp gezocht bij bijvoorbeeld niet-gouvernementele organisaties die vluchtelingen kunnen bijstaan en op weg helpen, of zelfs maar onderzoekswerk verricht naar het bestaan van dergelijke organisaties (CGVS, p. 11, p. 14).

Daarbij kan worden toegevoegd dat uit uw vele reizen doorheen het Europese continent, u nam zelfs het vliegtuig naar IJsland, mag blijken dat u over enige zin voor initiatief en zelfredzaamheid beschikt. U heeft in Italië eveneens contacten kunnen leggen waardoor u enkele dagen, zij het dan in het zwart, aan de slag bent kunnen gaan als schilder en u leerde zelfstandig ietwat de Italiaanse taal (CGVS, p. 5, p. 13). Er kunnen in uw hoofdte geen mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid worden vastgesteld, het CGVS ziet geen enkele bijzondere kwetsbaarheid die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van meerdere diefstallen door aldaar opererende straatbendes (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen wederom erg beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U heeft nooit werkelijk een aangifte gedaan bij de bevoegde autoriteiten, naar eigen zeggen omdat deze dit niet zouden hebben geaccepteerd omdat u geen documenten zou hebben gehad en u de daders niet kende (CGVS, p. 13). Wederom dient te worden benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u alle mogelijkheden uitput, nogmaals dient hierbij te worden verwezen naar bovenstaande argumenten aangaande uw verklaringen als zou Italië u nooit enige legale documentatie hebben verleend en uw beperkte pogingen om uw rechten te bekomen.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Italië het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven, u zou zelf op straat discriminerende bejegeningen zijn toegeroepen (CGVS, p. 14), waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

U legt geen enkele vorm van documentatie neer die bovenstaande appreciatie weet om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag teruggestuurd worden naar Somalië omdat u in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 2, 3, 4, 7, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 1 en 30 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 12 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook maakt verzoeker gewag van een appreciatiefout.

Na een toelichting bij een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen, past verzoeker deze *in casu* als volgt toe:

"Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Verwerende partij is van oordeel dat het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is omdat verzoeker van een internationale beschermingsstatus in Italië zou genieten en dat het van mening is dat er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat de grondrechten van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming in een andere staat van de Europese Unie, worden geëerbiedigd, en dat hij in casu geen voldoende concrete elementen aanvoert om dit vermoeden te kunnen weerleggen.

Het doel van dit middel is de analyse van verzoekers' asielverzoek door de Commissaris-Generaal aan te vechten en aan te tonen, enerzijds dat er niet bewezen werd dat verzoeker over een actueel status in Italië geniet (2.1) en, indien dit niet betwist kan worden, dat hij samenhangende en coherente bewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij ernstige schade zal lijden indien hij naar Italië terugkeert en dat deze Lid-Staat niet in staat is om hem doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden (2.2).

Bovendien is de situatie van erkende vluchtelingen in Italië zo nijpend dat zij niet kan worden beschouwd als zijnde in overeenstemming met de Europese normen en standaarden (cf. de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de erkenningsrichtlijn en artikel 12 van de procedurerichtlijn, de artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève en de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Europees Handvest) en kunnen het CGVS er dus niet toe brengen verzoekers' asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren, anders dan het CGVS in zijn beslissing stelt.

Uiteindelijk stelt verzoeker vast dat zijn dossier niet met de nodige zorgen behandeld werd en dat de beslissing ten minste vernietigd moet worden voor bijkomende instructiemaatregelen (2.3).

In hoofddorde vraagt verzoekende partij dat haar de hoedanigheid van vluchteling wordt erkend; in ondergeschikte orde dat haar de "subsidiaire beschermingsstatus" wordt toegekend; in meest ondergeschikte orde, vraagt verzoekende partij dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

2.1. Geen internationale bescherming in Italië

Integendeel tot wat beweert verwerende partij is artikel 57/6 §3, 3° Vw niet toepasselijk omdat er geen bewijs wordt geleverd dat verzoeker in Italië al van een internationale bescherming genoot heeft of nog over enige vorm van internationale bescherming geniet wegens enerzijds, de afwezigheid van enig bewijs van het toekennen van internationale bescherming door de Italiaanse overheden in het administratief dossier en, anderzijds, wegens zijn langdurige afwezigheid van het grondgebied, het verstrijken van een periode tijd van meer dan 3 jaar, en een verhuizing naar een ander land.

Verwerende partij verwijst naar de Eurodac result dd. 28.04.2021 en de informatie vanwege het Italiaanse Ministero dell'Interno dd. 06.02.2019 om te stellen dat verzoeker al van een internationale bescherming geniet in Italië.

Toch zijn deze twee documenten onvoldoende om dit te beweren :

- Ten eerste worden de gegevens van de EURODAC result van verzoeker nergens terug te vinden op de brief van de Italiaanse overheden van 06.02.2019 : "IT1AV00KB5" wordt niet vermeld op de brief van de Italiaanse overheden zodat er geen zekerheid is dat men over dezelfde persoon praat (stuk 3 en stuk 4);

- Ten tweede zijn de gegevens van verzoeker niet dezelfde op de brief van Italië: Hij is niet A. A. (...), geboren op (...) 1988;

- Ten derde is de brief van de Italiaanse overheid een antwoord aan de Franse overheid in het kader van de Dublin-regeling in 2019. meer dan 30 maanden geleden, en is onvoldoende om vast te stellen dat verzoeker nu nog van internationale bescherming geniet;

In een arrest nr. 207 327 van 30.07.2018, heeft Uw Raad benadrukt dat het van belang is dat uit het administratieve dossier kan worden opgemaakt dat de vreemdeling in de betrokken EU-lidstaat nog steeds internationale bescherming geniet (zie ook arrest nr. 209 991 van 25.09.2018; eigen onderstreping):

« (...) »

Het ligt op verwerende partij, die van deze uitzonderlijke procedure toepassing wenst te maken, om te bewijzen dat de toepassingsvoorwaarden wel vervuld zijn en zich over de werkelijke situatie in de andere Lidstaat te informeren (RvV nr 234 963 van 8 april 2020):

"(...)"

In tegenstelling van wat verwerende partij stelt, heeft verzoeker de nodige en nuttige inspanningen gedaan en heeft verwoede pogingen gedaan om de Italiaanse instanties te bereiken :

- 3 keren werd verzoeker naar Italië teruggestuurd en hij heeft telkens zijn situatie getracht te regelen maar dit lukte nooit : waarom zou hij sinds 4 jaren in heel Europa rondlopen als hij in Italië documenten zou kunnen krijgen ? ;

- Verzoekers raadsman heeft rechtstreeks de Italiaanse overheden aangeschreven, namelijk vi de e-mail adres van Ventimiglia die op de brief dd. 06.02.2019 vermeld werd, om de status van verzoeker in Italië te kennen. Geen antwoord werd nooit op zijn aanvraag gegeven (stuk 5) ;

- Verzoekers raadsman heeft rechtstreeks de Italiaanse Ambassade aanwezig in België aangesproken om meer informatie te krijgen over de status van verzoeker in Italië (stuk 6);

- Verzoekers raadsman heeft het CGVS, voor het nemen van de bestreden beslissing, rechtstreeks aangesproken om te verzoeken dat de bijkomende onderzoekmaatregelen gedaan worden t.a.v. de Italiaanse asielinstanties aangezien de afwezigheid van een antwoord (stuk 7);

De bewijslast ligt in hoofdzaak bij de asielzoeker maar deze eenzijdigheid wordt getemperd door de beoordeling van het asielverzoek, die in samenwerking met de asielzoeker moet worden verricht, en door de verplichting van de Staat om een individuele beoordeling te verrichten (artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn).

Bij het bepalen van de bewijslast in asielzaken moet rekening worden gehouden met de kwetsbaarheid van de asielzoeker en de praktische en psychologische moeilijkheden die hij kan ondervinden bij het verzamelen van bewijs. De opvangomstandigheden, de fysieke en mentale toestand van een asielzoeker, zijn opleidingsniveau, isolement, het spreken van een vreemde taal, gebrek aan financiële middelen, zijn allemaal elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het vermogen van een asielzoeker om bewijsmateriaal en documentatie te verzamelen, zelfs als het om algemene documentatie gaat. Een vergelijking tussen de "procedurele kracht" van de asielzoeker en de administratie volstaat om te overtuigen van de noodzaak van een realistisch begrip van de wederzijdse verplichtingen van de partijen.

De samenwerkingsplicht rust op de twee partijen: verwerende partij, die een rechtstreeks contact kan maken met zijn Italiaanse homolog heeft de nodige inspanning niet gedaan maar rust zijn beslissing op een indirect bewijs, namelijk een antwoord van de Italiaanse overheden naar Frankrijk in 2019 terwijl de overeenstemming van identiteiten niet kan worden geverifieerd, noch dat men over dezelfde persoon

spreekt. Verwerende partij heeft het nodige niet gedaan om verzoeker nood tot internationale bescherming op een adequate manier te beoordelen.

Uit niets blijkt dat verzoeker op heden over een internationale bescherming van Italië geniet, in tegendeel.

Zijn asielaanvraag in België dient ten gronde te worden behandeld en verzoeker heeft voldoende bewezen dat hij het vluchtelingenstatus moet worden toegekend of in onderschikte orde, de subsidiaire bescherming.

2.2. Extreme materiële deprivatie bij terugkeer naar Italië

Zou verwerende partij op voldoende wijze hebben aangetoond dat verzoeker over een internationaal bescherming in Italië geniet, *quod non* (zie punt 2.1), moet er nog worden vastgesteld da teen terugkeer naar Italië hem in een extreme materiële deprivatie sou brengen.

Er zij op gewezen dat in geval van terugkeer naar Italië de situatie van verzoeker in strijd zou zijn met de meest fundamentele rechten, en onder de Europese normen zou liggen, zodat er niet echt sprake kan zijn van daadwerkelijke bescherming in de zin van de toepasselijke regelgeving.

In de – zeer korte – motivering van zijn beslissing stelt het CGVS dat er een beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Unie bestaat en dat elke staat de mensenrechten en het Verdrag van Genève eerbiedigt. De tegenpartij erkende dat er verschillen in sociaal-economisch niveau bestaan tussen de lidstaten, maar dat dit geen reden is om een persoon internationale bescherming te verlenen.

Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er een ernstig risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Europees Handvest, die een onmenselijke en vernederende behandeling verbieden.

In dit geval moet een bijzonder hoge drempel van ernst worden bereikt. Daartoe moet er sprake zijn van een situatie van "zeer verregaande materiële deprivatie" (blz. 2 van de beslissing):

"(...)"

a. Persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer

Op basis van deze rechtspraak en interpretatie is verwerende partij van oordeel dat verzoeker "onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van (zijn) verzoek in de weg staan" (p. 3 van de beslissing).

Verzoeker kom op tegen deze conclusie, die het absolute karakter van het verbod van foltering en van onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM) niet eerbiedigt en evenmin de realiteit van zijn situatie in Italië en, meer in het algemeen, die van de begunstigen van verzoeken om internationale bescherming weergeeft.

De artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève garanderen vluchtelingen respectievelijk toegang tot huisvesting en openbaar onderwijs. De artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de erkenningsrichtlijn beschermen respectievelijk het recht op informatie, het recht op toegang tot arbeid, het recht op toegang tot onderwijs, het recht op toegang tot sociale bescherming, het recht op toegang tot gezondheidszorg, het recht op toegang tot huisvesting, en het recht op toegang tot integratievoorzieningen voor personen die internationale bescherming genieten. Artikel 12 van de procedurerichtlijn waarborgt ook het recht op informatie voor asielzoekers.

Uit de verklaringen van de verzoeker, uit zijn personele ervaringen in Italië en uit de onderstaande informatie blijkt duidelijk dat Italië zijn rechten niet waarborgt.

Er zij op gewezen dat het CGVS erkent dat de verzoeker "in meerdere andere Europese landen" een verzoek om internationale bescherming indiende, namelijk in Duitsland, in IJsland en in Frankrijk. 3 maal werd verzoeker naar Italië teruggestuurd en belandde op straat.

Zou hij niet op straat zijn belandde en zou hij documenten gekregen hebben, waarom zou hij in Europa blijven rondwalen om internationale bescherming te vragen ?

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer het aan verzoeker verwijt de nodige pogingen niette hebben gedaan om de Italiaanse autoriteiten te bereiken :

- 3 keer werd hij naar Italië teruggestuurd maar heeft nooit documenten gekregen;
- Verzoekers raadsman heeft rechtsreeks de Italiaanse overheden aangesproken die vermeld zijn op de brief van de Italiaanse overheden dd. 6.2.2019 maar nooit een antwoord gekregen (stuk 5);
- Verzoekers raadsman heeft rechtsreeks de Italiaanse Ambassade in België aangesproken maar heeft nooit een antwoord gekregen (stuk 6);

Aangezien verzoekers raadsman nooit een antwoord heeft gekregen kan er moeilijk gezien worden hoe dat verzoeker, als vreemdeling en kwetsbare persoon, zonder netwerk of steun, wel de Italiaanse overheid zou kunnen bereiken en informatie krijgen.

Er bestaat zonder betwisting een probleem bij de Italiaanse overheden in hun beheer van begunstigden van internationale bescherming. Verzoeker zal in een situatie belanden van extreme materiële déprivatie aangezien hij nooit van documenten heeft kunnen genieten en dit hem telkens bij terugkeer naar Italië in een dergelijke situatie bracht.

Omwille van de afwezigheid van verblijfstitel heeft verzoeker vervolgens nooit van een huisvesting kunnen genieten, van sociale hulp, van een werkvergunning of zorgverzekering.

In zijn beslissing tracht het CGVS het volle gewicht van de verplichtingen van "zich informeren" op verzoeker te leggen om zich in te lichten over zijn procedure en over de bijstand waarop hij recht zou hebben.

Natuurlijk moet verzoeker "zijn deel" van de overeenkomst nakomen – hetgeen hij heeft gedaan, aangezien hij heeft verklaard dat hij tracht informatie te verkrijgen over zijn eventuele status, maar daarin niet is geslaagd – maar het is zeker aan de Staat om zijn deel na te komen (bovengenoemde artikelen 12 en 22 van de Richtlijn).

De Italiaanse staat heeft zijn verplichtingen niet nagekomen en heeft nagelaten verzoeker te informeren over zijn situatie, allereerst met het afgeven van zijn documenten, en nadien informeren over de rechten en plichten die voortvloeien uit zijn status.

De vaststelling van het CGVS dat verzoekers niet de nodige stappen heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden, wordt tegengesproken door de verklaringen van verzoeker en door zijn ervaringen in Italië bij elk terugkeer:

- Hij legde uit dat hij zoals een dakloos persoon leefde, wat overeenkomt met de algemene informatie over de afwezigheid aan huisvesting, domicilie et hulp :

(...)

(NPO, p. 10)

- Verzoeker heeft nooit documenten gekregen en omdat deze niet afgeleverd werden, kan hij zonder domicilie geen kopie krijgen (zoals de algemene informatie uitlegt) en beland vervolgens op straat :

(...)

(NPO, p.10)

- Verzoeker heeft geen toegang tot werk en zijn verklaringen zijn samenhangend met de algemene informatie "mensen die statuten hebben kunnen niet aan werk toekomen" :

(...)

(NPO, p. 12)

(...)

(NPO, p.13)

- Verzoeker heeft pogingen gedaan om een onderdak te vinden :

(...)

(NPO, p. 13)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verklaard dat asielinstanties verplicht zijn het risico te beoordelen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt (aan wie in een andere lidstaat reeds internationale bescherming is verleend) wordt blootgesteld aan een situatie van "extreme materiële deprivatie" – waardoor deze persoon in een situatie wordt geplaatst die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen (zie met name zijn arrest van 19 maart 2019, Abubacarr Jawo, C-163/17, aangehaald door het CGRA). in het bijzonder zijn arrest Abubacarr Jawo, C-163/17, van 19 maart 2019, ingeroepen door het CGVS).

Verzoeker heeft betrouwbare en nauwkeurige verklaringen afgelegd aangetoond dat hij zich in Italië in een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling zal bevinden.

b. Algemene situatie in Italië

Uit algemene informatie blijkt dat de situatie van erkende vluchtelingen in Italië precair is.

Alle algemene gegevens bevestigen wat verzoeker zegt: de situatie van personen die in Italië subsidiaire bescherming genieten, kan een schending van hun meest fundamentele rechten vormen.

Onlangs hebben de Duitse asielinstanties de beroepen van een in Italië erkende vluchteling en van een asielzoeker die naar Duitsland was gegaan om opnieuw asiel aan te vragen, ingewilligd. Zij stelde vast dat deze mensen niet konden worden overgebracht naar een land met een gebrekkig huisvestingssysteem. De rechtbank heeft zich onder meer gebaseerd op het rapport over Italië van de Zwitserse Organisatie voor hulp aan vluchtelingen (OSAR) en op informatie die zij zelf had opgevraagd (zie stuk 8 met vrije vertaling)

De Duitse rechtbanken zijn duidelijk : er bestaan geen garantie tot huisvesting in geval van terugkeer naar Italië, wat erkende vluchtelingen in een situatie van extreem materiële deprivatie zal leiden :

"(...) » (stuk 8 - vrije vertaling)

De beslissingen zijn gestoeld op een rapport van OSAR van januari 2020 (stuk 9) die niet door verwerende partij onderzocht werd en op een actualisatie van juni 2021 die de wetswijzigingen in Italië ingevoerd onder de nieuwe minister van Binnenlandse Zaken Luciana Lamorgese bespreekt en de gevolgen van de Covid 19-pandemie (stuk 10).

Zelfs als Matteo Salvini niet meer aan de macht is blijven de gevolgen van zijn kortzichtige en misantropische vluchtelingenbeleid blijven voelbaar: begin 2020 heeft OSAR in een uitgebreid rapport de verschrikkelijke gevolgen van de wijzigingen van oktober 2018 in de asielwetgeving gedetailleerd beschreven. Intussen zijn sommige van deze veranderingen al op papier gecorrigeerd en soms geannuleerd door de Luciana Lamorgese die de rol van Matteo Salvini heeft overgenomen. Uit het huidige geactualiseerde rapport (in het Duits) blijkt echter dat dit geen oplossing biedt voor de problemen die reeds voor het Salvini-tijdperk bestonden, en dat een wetgevingsbesluit evenmin de vorige status quo onmiddellijk kan herstellen.

Het is des te belangrijker te weten onder welke opvangvoorwaarden mensen die op grond van de Dublin III-verordening of op grond van een overnameovereenkomst naar Italië zijn teruggestuurd, momenteel worden opgevangen in het licht van de Covid-19-pandemie. Italië is zwaar getroffen door de pandemie: het aantal hulpbehoevenden is toegenomen, terwijl het aantal bedden in noodopvangplaatsen moest worden gehalveerd. De situatie op de arbeidsmarkt is verder verslechterd tijdens de Covid-19-pandemie en de algemene economische situatie zal in 2020 en 2021 verslechteren. Er is niet genoeg steun voor degenen die zich in de asielprocedure bevinden, noch zijn er genoeg vooruitzichten voor degenen die bescherming krijgen.

Uit deze rapporten kan men lezen dat ;

- De Italiaanse overheden bieden geen hulp meer eens een internationale bescherming afgeleverd werd: "(...)" Vrije vertaling : (...) (stuk 9, p. 48)

- Zonder een adres of domicilie is het onmogelijk om een kopie te krijgen van een verblijfstitel of vernieuwing hiervan : "(...)" (vrije vertaling, p. 50 stuk x) : verzoeker zal vervolgens vastzitten en dit is wat hij elke keer meemaakt als hij naar Italië terugkeert: zonder verblijfsvergunning kan hij geen verlenging of een kopie van zijn verblijfsvergunning krijgen, maar zonder verblijfsvergunning is het ook onmogelijk om een adres te krijgen. Hij zit vast en is veroordeeld om zonder papieren door Italië te zwerven;

- Er bestaat geen waarborgen van huisvesting voor verzoeker : "(...)" (Vrije vertaling : (...)) De maximum periode van opvang is 6 maanden. Na deze periode wordt er geen huisvesting meer geboden : (...) (Vrije vertaling : (...))

- Er bestaat geen financiële sociale hulp voor erkende vluchtelingen of begunstigden van de subsidiaire bescherming, de voorwaarden om in aanmerking te komen voor het Universeel Basisinkomen vormen onevenredige belemmeringen voor mensen met een beschermingsstatus in Italië. In de praktijk zal het voor hen onmogelijk zijn om een universeel basisinkomen te ontvangen (stuk 9, p. 65)

- Sociale huisvesting is moeilijk toegankelijk voor begunstigden van internationale bescherming. Er is geen huisvestingsoplossing voor de periode tussen de huisvesting bij SIPROIMI (zes maanden na bevestiging van de status) en de theoretische toegang tot sociale huisvesting na een verblijf van vijf jaar (stuk 9, p. 67)

- Wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt, is het voor autochtone Italianen moeilijk om een baan te vinden door de hoge werkloosheid, en daarom is emigratie van Italiaanse jongeren een groeiend probleem in Italië geworden. Het vinden van een baan in Italië is nog moeilijker voor asielzoekers en personen met een beschermingsstatus, die de taal slechts gedeeltelijk beheersen en over onvoldoende beroepsopleiding of niet-erkende kwalificaties (of helemaal geen kwalificaties) beschikken : het feit dat Italië binnen de Europese Unie het op één na hoogste percentage jeugdwerkloosheid kent is een objectieve feit waarmee rekening moet worden gehouden bij het evalueren van verzoekers mogelijkheden om naar Italië terug te keren. Concreet heeft dit tot gevolg dat de arbeidsparticipatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië erg laag is en degenen die werken, hebben vaak laagbetaalde en zwarte banen, die gevaarlijk kunnen zijn. (stuk 9, p. 69)

- Voor wat betreft de toegang tot de medische zorgen maken de afwezigheid van domicilie en huisvesting, en de afwezigheid van het verkrijgen van een kopie van zijn verblijfstitel voor verzoeker, belemmeringen tot het verkrijgen van medische zorgen : Omdat zij geen adres kunnen geven, kunnen dakloze reguliere migranten – of het nu gaat om asielzoekers die hun recht op onderdak in opvangcentra hebben verloren of om statushouders die geen onderdak hebben kunnen vinden – hun verblijfsvergunning niet krijgen of verlengen. Zonder een geldige verblijfsvergunning kunnen zelfs reguliere migranten zich niet inschrijven bij de NHS. ook al zouden zij recht op inschrijving hebben, en hebben zij dus geen toegang tot gezondheidszorg, met uitzondering van spoedeisende medische hulp. Deze mensen, die al kwetsbaar zijn omdat zij geen dak boven hun hoofd hebben, worden zo nog kwetsbaarder en gemarginaliseerde (stuk 9, p. 81)

In juni 2021 werd het rapport van 2020 geactualiseerd en is de situatie in het algemeen verslechterd. Men kan lezen dat ;

- De situatie verslechterd is met de corona-crisis : De kans dat mensen zonder onderdak worden teruggestuurd is zeer groot. Italië heeft geen nationaal plan om het aantal tijdelijke opvangplaatsen voor daklozen te verhogen en laat het probleem over aan de gemeenten. Door de economische crisis in verband met de pandemie Covid-19 is het aantal verzoeken om bijstand van mensen in nood in de gemeenten sterk toegenomen en is de kans klein dat een persoon met een beschermingsstatus (die volgens de wet dezelfde rechten zou hebben als Italiaanse burgers) in aanmerking komt en steun krijgt (stuk 10, p. 13);

- Om in aanmerking te komen voor een minimum aan ondersteunende diensten van de gemeente, moet de betrokkene in de betrokken gemeente woonachtig zijn, wat voor verzoeker onmogelijk is omdat hij nooit een verblijfstitel kreeg en nergens ingeschreven werd;

De levensomstandigheden begunstigen van internationale bescherming in Italië zijn erbarmelijk. Zij leven in de marge van de samenleving zonder vooruitzichten op verbetering van hun situatie. Hun dagelijks leven beperkt zich tot het zoeken naar basisbehoeften, zoals voedsel en een plaats om te overnachten. Dit heeft verzoeker al meerdere keren ervaren.

OSAR concludeert :

"(...)" (stuk 9 - vrije vertaling)

Het is in dergelijke situatie dat verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer naar Italië : zonder nooit een verblijfstitel te hebben gekregen, en aangezien de afwezigheid van hulp om huisvesting en sociale hulp te krijgen, en de absolute noodzaak aan domicilie om enig hulp te krijgen, zal hij een extreme materiële deprivatie terechtkomen omwille van de administratieve hindernissen die hij zal tegenkomen.

Al deze algemene gegevens bevestigen de verklaringen van verzoeker: hij heeft nooit toegang kunnen krijgen aan enig hulp omdat deze hulp, hoe minimaal ook, is onderworpen aan verschillende voorwaarden die verzoeker niet voldoet.

Als gevolg van het bovenstaande worden, hoewel personen die internationale bescherming genieten toegang zouden moeten hebben tot economische en sociale rechten, deze rechten in de praktijk niet gewaarborgd, aangezien:

- een aanzienlijk gebrek aan informatie bestaat;

- moeilijke toegang tot de documenten die nodig zijn om zijn rechten volledig te kunnen uitoefenen (geen verblijfstitel en heeft een woonplaats nodig om een kopie te vragen, wat onmogelijk is zonder verblijfstitel);

- gebrek aan huisvesting;

- gebrek aan toegang tot gezondheidszorg; geen werk kunnen vinden met sociale verzekering

- gebrek aan toegang tot sociale bijstand

- belemmeringen voor integratie (gezinshereniging, langdurig verblijf, nationaliteit);

Deze tekortkomingen leiden tot onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Europees Handvest, de artikelen 21 en 22 van het Verdrag van Genève, de artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de Erkenningsrichtlijn en artikel 12 van de richtlijn inzake procedures.

Verwerende partij heeft geen enkele bron aangevoerd op grond waarvan kan worden gesteld dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië geen risico zou lopen op een onmenselijke en/of vernederende behandeling, gelet op de rechten en voordelen die in de praktijk worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten. Zij heeft enkel gesteld dat aan de status van vluchteling in Italië rechten en voordelen kunnen worden ontleend, quod non.

Vooraf kan niet worden aangenomen dat Italië erkende vluchtelingen de minimumrechten en -normen garandeert die de Europese instrumenten voorschrijven, en kan dus niet worden aangenomen dat het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming als "niet-ontvankelijk" kan worden beschouwd."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing op zijn minst moet worden vernietigd daar er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar zijn huidige status in Italië en naar informatie over terugkeerders naar Italië na een lange tijd in het buitenland.

Hij besluit als volgt:

"Er wordt niet bewezen dat verzoeker van een internationale beschermingsstatus, ooit of nog steeds, geniet in Italië.

Verzoeker, zou hij van een internationale beschermingsstatus toch wel in Italië genieten, loopt een reëel risico en heeft een gegronde vrees om in Italië ernstige schade te lijden, ondanks het feit dat deze lidstaat van de Europese Unie hem formeel de status van internationale bescherming heeft verleend.

Deze ernstige mishandelingen nemen de vorm aan van een onmenselijke en vernederende behandeling waaraan hij reeds tijdens zijn verschillende verblijven werd blootgesteld en waardoor hij zich in een situatie van extreme materiële deprivatie bevonden heeft, met ernstige gevolgen voor zijn fysieke toestand, een situatie waaraan hij opnieuw dreigt te worden blootgesteld indien hij naar Italië terugkeert, gezien de hierboven geschetste tekortkomingen en risico's.

Aangezien verzoeker van de rechten die aan zijn "internationale beschermingsstatus" ontleen niet daadwerkelijk in Italië zal kunnen genieten en hij vreest dat zijn meest fundamentele rechten in Italië zullen worden geschonden, zonder enige mogelijkheid van daadwerkelijke bescherming, moet zijn asielerzoek worden onderzocht in het licht van de vrees waarmee hij in Somalië werd geconfronteerd, en moet hij in België als vluchteling worden erkend en de "vluchtelingenstatus" krijgen, of ten minste de subsidiaire beschermingsstatus.

De risico's waarmee hij in Somalië werd geconfronteerd zijn bewezen en zijn door het CGVS niet in twijfel getrokken. Bovendien houdt, gelet op de uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld in Somalië, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico in voor zijn leven of persoon en geeft dit aanleiding tot het verlenen van subsidiaire bescherming. In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden voor bijkomende instructie en onderzoek, namelijk over het huidige status van verzoeker in Italië en over de situatie van terugkeerders zoals hem."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een "HIT Eurodac" van 28 april 2021 (stuk 3);
- een brief van de Italiaanse Instanties van 6 februari 2019 naar de Franse Instanties (stuk 4);
- een bericht van verzoekers raadsman van 17 augustus 2021 naar de overheden van Ventimiglia (stuk 5);
- een bericht van 10 september 2021 naar de Italiaanse ambassade (stuk 6);
- een bericht van 18 augustus 2021 naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 7);
- Duitse rechtspraak, voorzien van een vrije vertaling (stuk 8);
- het rapport "Conditions d'accueil en Italie" van OSAR van januari 2020 (stuk 9);
- het rapport "Conditions d'accueil en Italie. Évolutions actuelles" van OSAR van juni 2021 (stuk 10).

2.2.2. Op 19 januari 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer samen met een "Aanvraag derde landen" van 16 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 30 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 7 en 19 van het Handvest, van artikel 12 van de richtlijn 2013/32/EU en van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.3. De artikelen 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU ressorteren onder het hoofdstuk VII van deze richtlijn. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) stelde reeds dat schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, niet volstaan om het vermoeden van het

interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92). De schending van deze bepalingen wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.4. Waar verzoeker een schending van artikel 18 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat deze bepaling het Verdrag van Genève slechts bevestigt. In het kader van huidig beroep zal worden nagegaan of verzoeker actueel internationale bescherming geniet in Italië en of zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd.

2.3.1.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, en omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

“(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze vaststelling en stelt hij dat de stukken in het

administratief dossier, met name de “Eurodac result” van 28 april 2021 en de informatie vanwege het Italiaanse *Ministero dell'Interno* van 6 februari 2019, onvoldoende zijn om dit te beweren.

Te dezen stelt de Raad vast dat uit de “Aanvraag derde landen” van 16 november 2021, die verwerende partij bij haar op 19 januari 2022 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoeker wel degelijk in Italië subsidiaire bescherming geniet. Gelet op deze recente informatie is de kritiek van verzoeker op de “Eurodac result” van 28 april 2021 en de informatie vanwege het Italiaanse *Ministero dell'Interno* van 6 februari 2019, evenals de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, *in casu* niet dienstig. Ook het gegeven dat verzoeker via zijn raadsman de Italiaanse overheden en de Italiaanse Ambassade in België zou hebben aangeschreven (stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 6) en daarop geen reactie zou hebben gekregen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in Italië subsidiaire bescherming heeft bekomen. Voorts blijkt niet dat verzoeker in Italië thans niet langer subsidiaire bescherming zou genieten. Wat betreft het gegeven dat de aan deze subsidiaire bescherming gekoppelde verblijfstitel op 4 november 2021 zou zijn verlopen, wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus, die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Evenmin bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden

uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit zijn verklaringen en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, sociale rechten en uitkeringen, gezondheidszorg en integratievoorzieningen, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Italië gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker een jongeman is van 26 jaar die niet doet blijken van gezondheidsproblemen en die op het Europese continent reeds vele reizen ondernomen heeft.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij drie keer naar Italië werd teruggestuurd en op straat belandde en dat hij in Italië geen toegang heeft tot werk. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met erg preciaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van huisvesting en werkgelegenheid (CGVS, p. 10, p. 12), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten

als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Zoals hierboven reeds aangehaald, u legt geen enkele vorm van documentatie neer die uw verklaringen omtrent enigszins zouden kunnen onderbouwen. Uw zogenaamde pogingen om werk te vinden bij werkagenschappen toont u niet aan (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen komt bovendien ook niet bepaald naar voren dat u alle mogelijkheden om uw rechten te doen gelden bent nagegaan, u kan bezwaarlijk voorhouden dat u alle beschikbare kanalen heeft uitgeput (zie ook supra). Zo heeft u niet eens geprobeerd om onderdak te vinden, naar eigen zeggen omdat toch niemand u een woning zou willen geven (CGVS, p. 13). U heeft ook nooit enige concrete hulp gezocht bij bijvoorbeeld niet-gouvernementele organisaties die vluchtelingen kunnen bijstaan en op weg helpen, of zelfs maar opzoekingswerk verricht naar het bestaan van dergelijke organisaties (CGVS, p. 11, p. 14). Daarbij kan worden toegevoegd dat uit uw vele reizen doorheen het Europese continent, u nam zelfs het vliegtuig naar IJsland, mag blijken dat u over enige zin voor initiatief en zelfredzaamheid beschikt. U heeft in Italië eveneens contacten kunnen leggen waardoor u enkele dagen, zij het dan in het zwart, aan de slag bent kunnen gaan als schilder en u leerde zelfstandig ietwat de Italiaanse taal (CGVS, p. 5, p. 13). Er kunnen in uw hoofde geen mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid worden vastgesteld, het CGVS ziet geen enkele bijzondere kwetsbaarheid die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hij voert aan dat hij wel degelijk pogingen heeft gedaan om de Italiaanse autoriteiten te bereiken en wijst erop dat hij drie keer naar Italië werd teruggestuurd, maar nooit documenten heeft verkregen, en dat zijn advocaat de Italiaanse autoriteiten en de Italiaanse ambassade in België rechtstreeks heeft aangesproken. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 6) blijkt dat verzoekers advocaat pas toen verzoeker al in België was bij de Italiaanse autoriteiten naar de status van verzoeker informeerde. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoeker in Italië gepoogd heeft zijn rechten als statushouder te laten gelden. Evenmin blijkt uit deze stukken dat de autoriteiten deze vragen niet beantwoordden. Uit de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat aan verzoeker in Italië wel degelijk een verblijfstitel werd uitgereikt, en dit met een geldigheid tot 4 november 2021, wat zijn loutere beweringen op dit vlak in een geheel ander licht stelt. Bovendien gaf verzoeker op het CGVS zelf aan dat hij niet eens een poging gewaagd heeft om een huis te vinden omdat hij het niet kon krijgen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), wat erop wijst dat hij geen stappen heeft ondernomen om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende beschermingsstatus te doen laten gelden. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt nochtans dat voor reguliere gevallen van personen van wie de asielaanvraag is goedgekeurd meestal plaatsen beschikbaar zijn, hoewel dit niet altijd gegarandeerd is, en dit voor een maximum periode van zes maanden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, moet van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië hem biedt, evenals dat hij dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Ook door louter zijn verklaringen dat hij in Italië geen toegang had tot werk te herhalen weerlegt verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet en maakt hij niet aannemelijk dat hij volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van meerdere diefstallen door aldaar opererende straatbendes (CGVS, p. 12), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen wederom erg beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming

van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U heeft nooit werkelijk een aangifte gedaan bij de bevoegde autoriteiten, naar eigen zeggen omdat deze dit niet zouden hebben geaccepteerd omdat u geen documenten zou hebben gehad en u de daders niet kende (CGVS, p. 13). Wederom dient te worden benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u alle mogelijkheden uitput, nogmaals dient hierbij te worden verwezen naar bovenstaande argumenten aangaande uw verklaringen als zou Italië u nooit enige legale documentatie hebben verleend en uw beperkte pogingen om uw rechten te bekomen.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Italië het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven, u zou zelf op straat discriminerende bejegeningen zijn toegeroepen (CGVS, p. 14), waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het Handvest of van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.5. Waar verzoeker in zeer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN